

deres Bifald. Jeg skulde ogsaa mene, at disse Bestræbelser fra den nuværende Regerings Side har været af ikke ringe Betydning eller Omfang, og hvis det kan nytte noget, at Regeringen fortsætter i Retning af et kraftigt Arbejde med denne Opgave, er jeg sikker paa, at vi fra Venstres Side ogsaa gerne vil yde vor Støtte dertil. Men hvis denne aktive Politik og denne Bestræbelse for at aabne Dørene, som det ogsaa kunde synes at ligge i det ærede Medlem Hr. Drachmanns Udtalelser, skal bestaa deri, at man vil begynde at true — vi slaar i Bordet, udtalte det ærede Medlem f. Eks. overfor Amerika, og vi siger, der skal noget for noget, naar Venskab skal holdes —, saa tror jeg, man skal fare en lille Smule med Lempe. Det ærede Medlem talte om den nationale Værdighed, og det er i høj Grad godt, at vi holder paa Værdigheden, men det forekommer mig, at noget af det mest uværdige er at true, naar man ikke vil slaa, at stille sig op og udslynge en Trusel, naar man ikke tør gennemføre Truselen. Det er for mig noget af det mest uværdige, at man er tapper paa den Maade. Jeg mindes ogsaa en Politik, hvor den nuværende Opposition talte om, at de skulde slaa i Bordet, det var overfor Landstinget, men da de Herrer fik Lejlighed til at slaa, slog de ikke, men gav sig til at forhandle; der faldt ingen Slag den Gang, de havde Lejlighed til at lade Haanden falde til Slag (Afbrydelse af Borgbjerg). Det ærede Medlem siger, vi naaede det. Ja, gennem Forhandling; det var den Vej, Venstre anviste, og som de Herrer fra den Side da forkastede. Men altsaa, i Anledning af det ærede Medlem Hr. Drachmanns Udtalelser om at true i en Handelspolitik vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Drachmann — det ærede Medlem er vist ikke til Stede, men jeg vilde gerne høre hans Mening —: Er det ærede Medlem villig til at slaa, er han villig til at føre en aktiv Handelspolitik i den Betydning, at man siger: Hvis det og det Land ikke vil tage vore Varer, saa vil vi heller ikke tage dets Varer? Jeg vilde mene, at hvis man vilde bruge den Politik overfor et enkelt Land, vilde det betyde Handelskrig med det Land. Vi skulde altsaa sige til et Land: Den Vare, I producerer, vil vi ikke have, fordi

I ikke vil have vore Varer. Hvis vi paa den Maade lukker et enkelt Land ude, men tager Varer af samme Beskaffenhed fra andre Lande, vil det betyde Handelskrig. Jeg tror dog, vi er kommet saa vidt, at vi mener, at i militær Henseende skal vi ikke søge Kamp, men jeg tror ogsaa, vi skal forstaa, at selv om vi i økonomisk Henseende maaske nok betyder noget, saa betyder vi dog overfor de store Lande ikke saa meget, at vi kan begynde at true, at udæske, at slaa. Men hvis det ikke er muligt at udelukke et enkelt Land, maatte Følgen blive, at vi maatte udelukke alle Lande for denne bestemte Vares Vedkommende, enten ved Toldpaalæg eller ved en Importregulering af en saadan Beskaffenhed, at alle den Slags Varer blev udelukket. Hvis vi f. Eks. vil udelukke Indførsel af Støvler fra et enkelt Land, men det er umuligt at føre forskellig Politik overfor de forskellige Lande, maa vi altsaa ogsaa udelukke Indførsel af Støvler fra de andre Lande, og hvis det kommer dertil, at det bliver den ene Vare efter den anden, der paa den Maade udelukkes, bliver det en mærkelig aktiv Frihandelspolitik, men det var jo Udgangspunktet, at det var en saadan, vi skulde føre; vi vil da komme til at staa i Beskyttelse til op over Ørerne. Naar vi lukker Varerne ude, bliver Resultatet en høj Grad af Beskyttelse for vor hjemlige Industri. Derfor vil jeg sige med Hensyn til en saadan aktiv Handelspolitik, at det forekommer mig, at hvis man vil gaa ud over, hvad man kan opnaa ved venskabelig Forhandling ad diplomatisk Vej, hvis man skal til at true, vil jeg i alt Fald anbefale Regeringen at fare en Smule med Lempe og ikke være alt for udfordrende, for saa turde det sidste blive værre end det første.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hauge har Ordet for en kort Bemærkning.

Hauge: Jeg har bedt om Ordet for at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rudfeld. Jeg beklager, at jeg ikke har Tid til samtidig at gøre nogle Bemærkninger til den ærede sidste Taler, Hr. Knud Kristensen, hvis Tale i Sandhed ikke blot var et stærkt Vidnesbyrd om den Ærlighed, hvorpaa Samarbejdet mellem